

Panel 2 tale af H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, 7. december 2024

The original English version is below the Danish translation.

Se Ambassadørens tale her, som begynder 53 minutter ind i videoen: [The Great Projects To Overcome the Migrant Crisis](#)
Hej, jeg er professor Manuel Hassassian, Palæstinas ambassadør i København, Danmark. Jeg er glad for at kunne tale til jer gennem denne video, fordi jeg ikke kan være sammen med jer samme dag som konferencen, fordi jeg er på rejse i udlandet, og min tale kommer til at handle om de barske realiteter og de optimistiske udsigter, som jeg tror er vejen til fred og retfærdighed. Og jeg vil forsøge at fokusere på mine pointer inden for de ti minutter, det tager mig at gøre det.

Jeg vil starte med at sige, at den palæstinensisk-israelske konflikt ofte er et omdrejningspunkt for regionale spændinger, en konflikt, der stadig er uløst på trods af adskillige internationale resolutioner. I øjeblikket lider palæstinenserne under det, der betragtes som den længste besættelse i moderne historie, og de kæmper stadig for at opnå selvbestemmelse og frihed. De står over for den barske virkelighed med etnisk udrensning, nutidig fordrivelse, folkemord og apartheid, men opretholder alligevel en modstandsdygtig holdning af standhaftighed og modstand mod alle de vanskelige forhindringer, de står over for.

Konflikten strækker sig ud over specifikke datoer som den 7. oktober. Selv om begivenheder på den dato kan fremkalde reaktioner, stammer de underliggende årsager fra dybtliggende historiske og politiske dynamikker. For dem, der har været besat i årtier, kan sådanne handlinger ses som en naturlig reaktion på deres barske omstændigheder, der ofte beskrives

som folkemord. Disse begivenheder ændrede den globale offentlige mening markant og fremkaldte udbredt sympati og empati for palæstinenserne situation. Desuden blev dette dramatiske skift forstærket af omfattende dækning på de sociale medier og i de almindelige nyheder, hvilket kastede lys over de vedvarende konsekvenser af besættelse og grusomheder på tværs af generationer. I dag er palæstinenserne fortalere for det grundlæggende menneskerettighedsprincip om selvbestemmelse.

Spørgsmålet er så, hvorfor verdenssamfundet universelt støtter selvbestemmelse, som det blev formuleret i Woodrow Wilsons 14 punkters tale, men ofte ser bort fra dette princip i forbindelse med Palæstina. Derfor kan man med sikkerhed antage, at nogle lande opfatter palæstinenserne som mindre værd i deres søgen efter at blive anerkendt som en uafhængig nationalstat i det internationale samfund. Denne langvarige konflikt, som har stået på i mange år, har ikke i tilstrækkelig grad vækket verdenssamfundets samvittighed. Den er ofte blevet betragtet som en regional strid eller en konflikt mellem to parter, der kæmper om det samme territorium.

Palæstinenserne hævder dog, at de ikke bestrider landet, men snarere hævder den retmæssige ejendomsret til landet. De ser zionisterne som koloniale indtrængere, der har forsøgt at kontrollere deres hjemland. Fra deres perspektiv er konflikten derfor ikke blot et spørgsmål om konkurrerende krav på fælles jord. Den opfattes som en indtrængning af den zionistiske bevægelse, der er legemliggjort i staten Israel. Den zionistiske bestræbelse fik opbakning fra det internationale samfund, som har et ansvar for at vende konsekvenserne af disse handlinger i de sidste 76 år.

Hvordan kan vi gøre en ende på denne konflikt? Diskussionen om den praksis, der er forbundet med denne omstridte besættelse, kunne strække sig over en lang periode. Men sagens kerne er klar: Hvordan kan vi gøre en ende på denne konflikt? Og hvem

er de primære interesser i bestræbelserne på at finde en løsning?

Det er frustrerende, at USA på trods af sin position som fredsprocessens hovedaktør i de sidste tre årtier har svigtet og tyet til mere krisestyring end konfliktløsning. I øjeblikket er det tydeligt, at USA har fejlet fælt i sin rolle som ærlig fredsmægler, da det har støttet Israel, den dominerende part, uforholdsmæssigt meget i forhold til [det besatte]Palæstina, den marginaliserede modpart.

I det nuværende globale landskab: Forestillingen om at bruge enkeltpersoner eller lande som simple brikker i internationale konflikter anses i stigende grad for at være uholdbar. Mens sådanne konflikter har potentiale til at optrappes til regionale eller endog globale krige. De grundlæggende årsager spores ofte tilbage til fundamentale problemer som ekstrem sult, dyb fattigdom og nationale interesser.

Derfor opstår der et spørgsmål. Hvilke konsekvenser vil en anerkendelse af Palæstina som stat have for det internationale samfund? Palæstina har tidligere vist sig villig til at gå på kompromis, hvilket kom til udtryk, da man i 1988 accepterede, at kun 22 % af det historiske Palæstina blev anerkendt som stat. Dette område omfatter Vestbredden, Gazastriben og Østjerusalem, mens de resterende 78 % blev tildelt det zionistiske projekt, som Israel udgør i dag.

På trods af dette store kompromis fortsætter jagten på yderligere territorial ekspansion, især på Vestbredden, blandt visse ekstreme jødiske fraktioner i Israel, repræsenteret ved bosætterbevægelsen og dens intensive aktiviteter for at kolonisere den besatte Vestbred og forhindre enhver mulighed for at skabe en bæredygtig palæstinensisk stat.

Når det er sagt, er det vigtigt at bemærke, at Israels interesse i Gaza ikke kun drejer sig om sikkerhedshensyn, men også om en økonomisk dagsorden for at udnytte

naturressourcerne, som f.eks. gassen ved kystlinjen, ud over de territoriale ambitioner.

Selv om der findes tidligere aftaler mellem Jordan, Egypten og Israel, bliver de ofte betragtet som kold fred af mange i regionen, som mener, at ægte fred kun kan komme, når palæstinenserne får deres rettigheder legitimt anerkendt.

Denne følelse styrker behovet for ægte selvbestemmelse for palæstinenserne for at bane vejen for en bredere accept af et legitimt Israel i den arabiske verden.

Mine damer og herrer, ærede gæster. Fredsopbygning indebærer en indsats, der rækker ud over diplomatiske aftaler, herunder græsrodsinitiativer, engagement i civilsamfundet og styrkelse af demokratiske værdier på begge sider. En sådan proces har til formål at fremme en åben dialog og gunstige betingelser for sameksistens mellem Palæstina og Israel, hvilket i sidste ende bidrager til konfliktløsning og udvikling af stabile demokratier, der ikke bekæmper hinanden.

Økonomisk udvikling er en forløber, der kan spille en central rolle i skabelsen af global sikkerhed ved at tage hånd om regional sikkerhed i langvarige konflikter, som f.eks. den palæstinensisk-israelske konflikt. Ved at prioritere økonomisk samarbejde frem for militære løsninger kan nationer verden over anlægge en win-win-tilgang, der fremmer global stabilitet og velstand.

Når det er sagt, er fred mere end fraværet af konflikt. Det er en katalysator for økonomisk fremgang, som fungerer som en understruktur for samfund, der skal opfylde deres kombinerede moralske forpligtelse, og som dybest set tilbyder en fremtidig vision for at udnytte sikkerhed og stabilitet.

Konfliktløsning inden for rammerne af den globale dynamik kan være den vigtigste metode til bæredygtig udvikling, økonomisk velstand og varig stabilitet. Til det formål er EU et bemærkelsesværdigt historisk eksempel på, hvordan nationer i

krig kan danne økonomiske alliancer efter konfliktløsning.

Flere private sektorer vil blomstre, når der opnås fred, især inden for handel, turisme, investeringer, sundhedspleje, uddannelse og social velfærd. Generelt er økonomiske incitamentet afgørende for global sikkerhed og stabilitet.

I Palæstinas tilfælde kan ulandsbistand imidlertid være en katalysator for udviklingen, øge stabiliteten og dermed forebygge konflikter. Man kan udlede, at fredens økonomi kan udvikle sig parallelt med den globale velstand, og løsningen på den langvarige besættelse af Palæstina kan være den første vej til håb om at afslutte konflikten og bygge broer af økonomiske og handelsmæssige bånd med Israel og de arabiske nabostater. Udvikling af palæstinensisk menneskelig kapital og infrastruktur vil udgøre løftestangen for økonomisk vækst og bæredygtighed og dermed sikre, at den sociale velfærd stemmer overens med det økonomiske fundament, som vil være den afgørende forudsætning for at opretholde vækst og udvikling.

Sidst, men ikke mindst, er politiske beslutninger uundværlige for, at økonomisk udvikling kan realiseres. Små, lagdelte fremskridt med byggesten er vigtige for at opnå regional og global sikkerhed. I sidste ende er meningsfulde fremskridt, samtidig med at disse forhåbninger realiseres, afventende, indtil krigen stopper med en permanent våbenhvile.

Lad mig sige et par ord om Schiller Instituttet og Oase-planen for økonomisk udvikling. Jeg roser selvfølgelig Schiller Instituttets arbejde for dets vedvarende kamp for at bringe retfærdighed til verden, og jeg synes, det er en ædel mission, som vi tror på vil få folk til at lytte til dets mål ved at øge bevidstheden og fremlægge de sande fakta på stedet. Og jeg synes den tilgang, som Schiller Instituttet har til konflikter, ikke kun mellem palæstinensere og israelere, men internationalt, giver stor troværdighed til dette institut, som ser frem til fred og retfærdighed gennem økonomisk udvikling. Oasis-videoen er noget af det mest imponerende, jeg

nogensinde har set fra Schiller Instituttet, for slet ikke at tale om at sammenligne den med andre.

Jeg synes, I skal fortsætte med det I gør. Jeg roser Schiller Instituttet for det, de har gjort, og jeg vil fra nu af vedvarende støtte dette institut, som jeg synes er et af de mest strålende og imponerende institutter, jeg har mødt i Danmark.

Min loyalitet og respekt til jer, og jeg håber, at vores fremtidige relationer vil fortsætte ved at bringe flere mennesker i dialog og forsøge at skabe en harmonisk fred mellem modstandere.

Må Gud også hjælpe os i den proces, for den er virkelig fuld af forhindringer og fuld af kompleksitet. Men til sidst vil vi overvinde dem.

Og når støvet har lagt sig, mener jeg ikke vi skal blive ved med at vente på Godot. Vi er nødt til at finde instrumentelle, plausible løsninger for at afslutte denne konflikt, som har stået på i de sidste 76 år, og jeg håber, at denne konference vil tage fat på de mangefacetterede spørgsmål om konflikter i verden, for slet ikke at tale om at sætte fokus på det, der foregår i dag i Palæstina.

Og vi håber fra Gud, at denne krig vil slutte, og at dette folkemord vil stoppe, og at dette kaos vil stoppe en gang for alle, og at det palæstinensiske folk ligesom resten af nationerne vil nyde godt af selvbestemmelse og ytringsfrihed og sikring af retfærdighed og bæredygtig fred i den nærmeste fremtid.

Jeg takker jer, mine damer og herrer, og ønsker jer alle succes med konferencen, og jeg håber, at fremtidige begivenheder vil fortsætte med sådanne bestræbelser, indtil freden er opnået. Mange tak og må Gud velsigne jer.

Hi, I'm Professor Manuel Hassassian, the ambassador of Palestine in Copenhagen, Denmark. I am delighted to address you through this video, because I could not be with you on the same day of the conference, because I will be traveling abroad, and my talk is going to be about the harsh realities and the optimistic outlooks, which I think are a pathway to peace and justice. And I will try to focus my points within the ten minutes required from me to do so.

I will start by saying that the Palestinian-Israeli conflict is often a focal point of regional tensions, a conflict that is still unresolved despite numerous international resolutions. Currently, Palestinians endure what is considered the longest occupation in modern history, and still struggle to achieve self-determination and freedom. They face the harsh realities of ethnic cleansing, nowadays displacement, genocide and apartheid, yet maintain a resilient stance of steadfastness and resistance against all the difficult hurdles they face.

The conflict extends beyond specific dates such as October 7th. While events on that date can provoke reactions, the underlying causes stem from deep seated historical and political dynamics. For those enduring decades of occupation, such actions may be seen as a natural response to their harsh circumstances, often described as genocidal. These events significantly shifted global public opinion, eliciting widespread sympathy and empathy for the Palestinian plight. Moreover, such a dramatic shift was amplified by extensive coverage on social media and mainstream news, shedding light on the enduring impact of occupation and atrocities across generations. Today, Palestinians advocate for the fundamental human rights principle of self-determination.

The question then arises as to why the global community universally supports self-determination, as articulated in Woodrow Wilson's 14 Points Speech, yet often disregards this principle in the context of Palestine. Hence, this leads one to safely assume that Palestinians may be perceived by some countries as deserving less consideration in their quest for recognition as an independent nation state within the international community. This enduring conflict, which has persisted for many years, has not adequately stirred the conscience of the global community. It has often been regarded as a regional dispute or a conflict between two parties vying for the same territory.

However, Palestinians assert that they are not contesting the land, but rather asserting the rightful ownership of the land. They view Zionists as colonial intruders who have sought to control their homeland. Therefore, from their perspective, the conflict is not simply a matter of competing claims over shared land. It is perceived as an incursion by the Zionist movement embodied in the State of Israel. The Zionist endeavor received backing from the international community, which bears a responsibility to reverse the consequences of these actions for the last 76 years.

How can we bring about an end to this conflict? The discourse on the practices associated with this contentious occupation could extend to a long discussion. Yet the crux of the matter is clear: how can we bring about an end to this conflict? Moreover, who are the primary stakeholders endeavoring to forge a resolution?

It is frustrating that despite positioning itself as the gavel holder of the peace process for the last three decades, the US has faltered, resorting more to crisis management than conflict resolution. Presently, it is evident that the US has failed dismally in its role as an honest broker for peace, as it has disproportionately supported Israel, the dominant party over [occupying] Palestine, the marginalised counterpart.

In the current global landscape. The notion of using individuals or countries as mere pawns in international conflicts is increasingly deemed untenable. While such conflicts have the potential to escalate into regional or even global wars. The root causes are often traced back to fundamental issues like extreme hunger, abject poverty, and national interests.

Therefore, a question arises. What implications would the recognition of Palestine as a state hold for the international community? Notably, Palestine has previously demonstrated a willingness to compromise, as evidenced by accepting only 22% of historic Palestine for statehood back in 1988. This territory encompasses the West Bank, Gaza Strip, and East Jerusalem, while the remaining 78% was accorded to the Zionist project of Israel today.

Despite this major compromise, the quest for further territorial expansion, particularly in the West Bank, persists among certain extreme Jewish factions within Israel, represented by the Settlers movement and its intensive activities to colonize the occupied West Bank, and prevent any possibility of creating a sustainable Palestinian state.

That said, it is important to note that Israel's interest in Gaza primarily revolves not only around security considerations, but also an economic agenda to exploit the natural resources, such as the gas on the sea shores, besides territorial ambitions.

While past agreements between Jordan, Egypt and Israel exists, they are often seen as cold peace by many in the region, who believe that true peace can only come when Palestinians have their rights legitimately recognized.

This sentiment solidifies the need for genuine self-determination for Palestinians, to pave the way for a wider acceptance of a legitimate Israel in the Arab world.

Ladies and gentlemen, Distinguished guests. Peacebuilding involves efforts beyond diplomatic agreements, including grassroots initiatives, civil society engagement, and reinforcing democratic values on both sides. Such a process aims to promote open dialogue and conducive conditions for coexistence between Palestine and Israel, ultimately contributing to conflict resolution, and the development of stable democracies that do not fight each other.

Economic development is a precursor that could play a pivotal role in creating global security by addressing regional security in protracted conflicts, such as the Palestinian-Israeli conflict. By prioritizing economic cooperation over military solutions, nations worldwide can embrace a win-win approach that promotes global stability and prosperity.

That being said, peace transcends the absence of conflict. It is a catalyst for economic advancement, which serves as a substructure for societies to their combined moral imperative, and basically offering a future vision for harnessing security and stability.

Conflict resolution within the framework of global dynamics could be the linchpin method for sustainable development, economic prosperity, and lasting stability. To that end, the European Union provides a notable historical example illustrating how nations at war can form economic alliances following conflict resolution.

Several private sectors will thrive when peace is achieved, particularly in trade, tourism, investment, health care, education, and social welfare. In general, economic incentives are crucial for global security and stability.

In the case of Palestine, however, foreign aid could catalyze the development, enhance stability and hence prevent conflict. One could infer that the economics of peace could develop in parallel with global prosperity, and the resolution of the

long-standing occupation of Palestine could be the opening pathway of hope for ending conflict and building bridges of economic and trade ties with Israel and neighboring Arab states. Developing Palestinian human capital and infrastructure will form the levers for economic growth and sustainability, thus ensuring social welfare aligns with economic foundations, which will be the essential base to sustain growth and development.

Last but not least, political resolutions are indispensable for economic development to materialize. Small, layered brick achievements hold significance in attaining the regional and global security. Ultimately, meaningful progress, while realizing these aspirations, remains pending until the war stops with a permanent ceasefire.

Let me say just a few words about the Schiller Institute and the Oasis plan for economic development. Of course, I commend the work of the Schiller Institute for its continuous struggle to bring justice to the world, and I think it is a noble mission, that we believe by raising awareness and stating the true facts on the ground, it will make people listen to its objectives. And I think the approach that the Schiller Institute takes towards conflict, not only between Palestinian-Israeli, but internationally, gives great credibility to this institute that looks forward towards peace and justice through economic development. The Oasis video is one of the most impressive that I have ever seen from the Schiller Institute, let alone comparing it with others.

I think you have to continue with what you are doing. I commend the Schiller Institute for what they have been doing and I would from now on continue to support this institute, which I think is one of the most brilliant and impressive institutes that I have met in Denmark.

My loyalty and respect to you, and I hope that our future relationships will continue by bringing more people into

dialogue and to try to create a harmonious peace among adversaries.

May God also help us in the process, because really, it's full of hurdles and full of complexities. But eventually we shall overcome.

And when the dust settles, I believe that we should not continue to wait for Godot. We need instrumental, plausible solutions to end this conflict that has been going on for the last 76 years, and I hope this conference will address the multifaceted issues of conflicts in the world, let alone pinning it down [focusing on] what is going on today in Palestine.

And we hope from God that this war will end, and this genocide will stop, and this mayhem will stop once and for all, and to let the Palestinian people enjoy, like the rest of the nations, the self-determination and the freedom of speech and the securing of justice and the sustainability of peace in the near future.

I thank you, ladies and gentlemen, and wish you all success in the conference, and I hope that future events will continue with such endeavors until peace is achieved. Thank you very much and God bless.